

1851, hvori det hedder: „Skun en aktiv Tjenestetid af 3 Aar i den af de ovennævnte første Klasse, hvortil den afgaaende henhørte ved Afstedigelsen, berettiger ham til Pensionen for bemeldte Klasse; ellers bliver han at henføre til den nærmeste lavere Klasse, hvori han har staaet“. Denne Bestemmelse har medført, at Personer, som i Krigen avancerede til Sergenter og Kommandersergenter, bleve affledigede som Invalid med Pensioner som henholdsvis Korporaler eller Sergenter. Udvalget har ingen Betænkelighed fundet ved at tilstaa disse vel-tjente Mænd den Begunstigelse nu at faa deres Pensioner omberegne i Lighed med § 3 i Loven af 20de November 1876.

Under Henvisning til et under 1ste Behandling af Lovforslaget i Tinget fremdraget Tilfælde foreslaar Udvalget, at Invalidforsørgelse atter tillægges den, som har erhvervet Vresoprejsning ifølge Lov eller Bevilling.

Da Udvalget ønsker, at Administrationen sættes i Stand til at behandle Invaliderne efter den mildest mulige Bedømmelse, men Erfaringen har vist, at Reglerne i § 5 i Lov af 1ste Marts 1889 om Tillæg til Loven om Invalidforsørgelsen, trods deres Rummelighed og trods den Humanitet, der har gjort sig gældende saavel ved deres Givelse som sikkert ogsaa ved Anvendelsen af dem, dog i adskillige mødende Tilfælde kunne hindre en saadan Bedømmelse, saa tilsigter man ved de to ny §§ 8 og 9 at raade Bod herpaa.

Det har vist sig, at det ofte er saa godt som umuligt for den Mand, der er hjemsendt som ubrugelig paa Grund af Sygdom, som han har paadraget sig under sin Deltagelse i Krigen, at føre Bevis for Marsagsforbindelsen mellem Sygdommen og Udførelsen af hans militære Tjenesteplichter, skønt en saadan Forbindelse har al mulig Sandsynlighed for sig. Ved § 8 bestemmes det nu, at et saadant Bevis ikke skal kræves. Kassationen skal være tilstrækkeligt Bevis. En lignende Regel følges i denne Henseende i Thykland.

Ved den ny § 9 gives der Finansministeren en mere udstrakt Myndighed end hidtil til at slønne over Marsagsforbindelsen mellem Invaliditeten og den militære Tjeneste. Udrustet med denne Myndighed kan Finansministeren efter Udvalgets Mening lettere paa rette Maade afgøre de forskelligeartede Tilfælde, som kunne indtræffe, end dette vil kunne lade sig gøre selv ved de mest omhyggelig udarbejdede Lovregler, thi disse ville over for de enkelte Tilfælde ofte vise sig snart at give for snævre snart for vide Grænser. Endvidere foreslaas i Paragraffen at forhøje den Sum, som ved Loven af 1889 bestemtes for disse Forsørgelser, 15,000 Kr., til 25,000 Kr., idet man gaar ud fra, at Finansministeren vil med den udvidede Myndighed faa Brug for et noget større Beløb end det, der hidtil har staaet til Raadighed, skønt dette ikke hidtil har været forbrugt. Statsregnskabet for 1895—96 udviser, at til de her omhandlede Forsørgelser er medgaaet 10,825 Kr. 4 Ore. Tillige er det en Forsætning, at den forhøjede Sum ikke kan overskrides uden ved Hjemmel enten paa de aarlige Finanslove eller paa særlig Lov.

Da Lovforslaget saaledes ved de foreslaede Tillæg og Ændringer, hvorom man ved Forhandling med Finansministeren har opnaaet Enighed, vil faa en anden og skyldigere Form end det forelagte, stilles for Overfigtens Skyld nedenstaaende eneste Ændringsforslag om en ny Affattelse.